

Retalls

Un relat de: [Ravegal](#)

RETALLS

La llum que, poc a poc, va entrant pel finestró mal ajustat i et deixa veure el confiat son de l'altre i l'esperar pacient que obri els ulls, encara entelats, per poder abraçar-vos i encetar el dia. Un dia qualsevol, contemplar com el sol es va aixecant per sobre de l'horitzó amb uns raigs amables que et deixen veure la seva nuesa. Assegut a les escales de l'eixida, contemplar com reviu la primavera, altra vegada, i sentir-se amnistià de l'expulsió del Paradís. Viure altres vides amb la lectura d'un llibre. Embadalir-se escoltant una cançó de Mahler i potser, fins i tot, que se t'humitegin els ulls. Contemplar el febril treball de recol·lecció de les abelles, l'ordenada corrua de formigues transportant provisions cap el niu, la perfecció d'una teranyina i la paciència de l'aranya. En un passeig calmós, aturar-se en mig del bosc per escoltar els ocells o ajupir-se per olorar les flors o deixar-se captivar per la fressa constant de l'aigua de la riera jugant a fer cascades entre els còdols. Un sopar amb els amics, només per celebrar que ho som. Sentir que no estàs, només, pelant patates sinó que estàs fent el dinar per als teus, que estimes. Prendre la fresca a l'estiu i contemplar el pampallugueig de les estrelles. Endormiscat, trobar la seva mà sota els llençols i junts tornar a reprendre el son. L'ingrés al banc...d'aliments. L'alegria i les rialles de benvinguda per un naixement i les llàgrimes de comiat i de dol per una mort. L'espera, al portal, fins veure que gira a la cantonada i que els segons de l'espera esclaten a la boca, com granets de sidral, amb el bes de benvinguda. La primera carícia, el primer petó, el primer disgust, la primera reconciliació, i tots els primers que seguiran, per que mai no seran iguals. Intentar posar-se en la pell de l'altre per entendre'l i sentir quelcom que no és teu però que ho sents, encara que potser no sigui el que sent ell. Adonar-te que hi ha una primavera, un estiu, una tardor i un hivern encara que, potser, a dins teu no vagin en aquest ordre. Embolicar un regal, posant en cada plec un grapat de la teva estimació. Esquinçar el paper d'un regal amb els dits de la il·lusió i els ulls de l'agraïment. Plorar o riure. La companyia a un malalt, tu o ell, tant se val, tot és ú. Viure un naixement i quant el nadó t'agafa el dit sentir que ja t'ha agafat per sempre. Veure madurar els teus fills, amb tots el neguits, esperances, patiments, els teus i els seus. Que cada vegada que et diuen "avi" sents que et tiben els botons de la camisa i penses en el miracle de que aquests petits personatges t'estimin. L'amor que arriba amb passió i l'amor que es queda amb tendresa. La satisfacció de fer les coses ben fetes. Un consell donat amb amor. Un consell rebut amb afecte. Il·lusionar-se, com un nen, la nit de Reis. Omplir-se d'estimació, cridòria i carn d'olla al dinar de Nadal. Voler entendre el perquè d'una rosella solitària, lluny de les altres, en un prat verd sota un cel blau. Pujar un cim, esbufegant, pensant "perquè redimonis estic pujant" i en arribar a dalt contemplar un paisatge que només es teu, que ha sortit de la teva voluntat i del teu esforç. Escoltar la cançó rítmica de la pluja sobre els vidres i els teulats. Escoltar el silenci. Admetre-ho quan no tens raó i saber callar quan la tens. Treballar il·lusionat pel país, sentir les teves arrels i la terra que les subjecta, que no és la millor però que és la teva. Reconstruir una relació malmesa per egoismes o malentesos; saber dir: ho sento, saber dir: no hi fa res. Recordar, quan vas a dormir, que el primer que has dit ha estat: bon dia i que has fet tot el possible per que així hagi estat, i tenir algú al costat a qui poder abraçar dir-li bona nit. La vida està feta de retalls, d'un seguit de sentiments, emocions, vivències i circumstàncies com aquestes o , potser, just les contràries. Del naixement a la mort contem els anys. Els anys mesuren l'existència. La vida no en té, de mesura.